

Sygn. akt II CSK 369/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa L. K.
przeciwko P. Kopalni Węgla Brunatnego "K." Spółce Akcyjnej
z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 732/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy
tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok wydany został w dniu 12 listopada 2014 r., a zatem wniesiona od niego skarga kasacyjna spełniać powinna wszelkie wymogi formalne, wynikające z treści przepisów art. 398⁴ § 1 - 3 k.p.c.

W paragrafie pierwszym art. 398⁴ k.p.c. ustawodawca skatalogował odrębnie w trzech punktach konstrukcyjne elementy każdej skargi kasacyjnej, a więc cechy istotne (kreatywne) tego tylko szczególnego środka odwoławczego, podkreślając zarazem w ten sposób rangę tychże elementów. Natomiast w § 2 art. 398⁴ k.p.c. sformułowano wymóg skargi kasacyjnej, w postaci zamieszczenia w niej wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Obowiązek przedstawienia przez stronę skarżącą m.in. wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, a wynikający z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wiąże się z instytucją tzw. „przedsądu”, polegającego m.in. na możliwości Sądu Najwyższego odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c.). Ten możliwy sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, a kolidujący niewątpliwie z intencją strony wnoszącej skargę kasacyjną spowodował zrównanie rangą dotychczasowego obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) z obowiązkiem odrębnego przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odrębne wyartykułowanie przez ustawodawcę obu kategorii obowiązków dowodzi tego, że nie są one tożsame. W konsekwencji za spełnienie wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie można uznać jedynie odwołania się przez stronę skarżącą, we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (s. 3) i w jego uzasadnieniu (strona ostatnia), do uzasadnienia sformułowanych podstaw kasacyjnych i wskazanych w ich ramach zarzutów, z pominięciem wyraźnego zaprezentowania okoliczności uzasadniających przesłankę przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, a określoną w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uwzględniając więc odrębność obu przedmiotów regulacji w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i w § 2 k.p.c. stwierdzić należy, że choć argumentacja strony skarżącej może się niekiedy w obu tych kwestiach nawet częściowo pokrywać, to jednak orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po

uprzednim dokonaniu oceny przyczyn kwalifikowanych przez ustawodawcę, a określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., gdyż tylko one mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku.

Spełnienie obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga przedstawienia w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie przez odniesienie się do ustawowych przesłanek wynikających z art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz uzasadnienie twierdzenia, że przesłanki te w sprawie zachodzą. Przedstawienie i uzasadnienie tych okoliczności, stanowiąc istotny wymóg skargi kasacyjnej, jest także uprawnieniem strony w tym znaczeniu, że stwarza jej możliwość zaprezentowania argumentacji, która dopiero będzie rozważana przez Sąd Najwyższy przy dokonywaniu wstępnego badania skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Pozostaje to w ścisłym związku z aktualnie obowiązującym modelem, w którym przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Ponieważ skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powódki nie przedstawia w uzasadnieniu wniosku tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle tego uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. 2013, poz. 490 ze zm.).